

Lilli

Mese a kislányról, aki elvesztette a Boldogságát

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit Elizának hívtak. Épp oly szép volt, mint minden kislány és a szülei éppúgy szerették, mint ahogy minden gyereket szeretnek. Sok játéka volt, egytől-egyig szépek, volt külön szobája és két nagymamája is, akik felváltva kényeztették.

Mindemellett a gazdagság mellett Eliza mégsem volt boldog. Ugyanis nem tudta, hogy mi az a boldogság. Soha nem nevetett, nem játszott vagy ugrándozott a többi gyerekekkel, és ha énekelt, dalai csupa szomorú dologról szóltak. Gyakran sétált egyedül a szomszéd erdőben, üldögélt egy patak partján. Tisztavízű kis patak volt ez, mert egyenesen a Hideg-hegyekből jött. Eliza nap mint nap eljött ide kedvenc babájával, egy szomorúszemű bohóccal, leült a fűbe és sírdogált. Egyszer, amikor így itatta az egereket, könnyei a patak ezüst vizébe hulltak. Meglátta ezt egy kicsiny, narancsszínű halacska, felúszott a víz színére, kidugta a fejét és megkérdezte Elizát:

- Miért sírsz kislány? - Eliza abbahagyta a zokogást és hüppögve válaszolt.
- Mert boldogtalan vagyok.
- És miért vagy boldogtalan? - kérdezte a halacska türelmesen.
- Azért, mert nem tudok nevetni, játszani, vidáman ugrándozni. Még énekelni is csak szomorú dalokat tudok. Nem értem miért vagyok olyan más, mint a többi gyerek.
- Erre pedig egyszerű a válasz - mosolyodott el a halacska. - Ez azért van így, mert elvesztetted a Boldogságodat.
- Az meg hogyan történhetett?! - Eliza majdnem ismét sírva fakadt.
- Messziföldön van egy ezüst rét, tele ezüst fűszálakkal. De ezek nem közönséges növények ám! Ezek a fűvek a még meg nem született emberek lelkei. Amikor eljön a születés ideje, Hold Anyó lenyújtja értük karjait és elviszi őket a Földre. Ekkor kapják az emberek a Boldogságot, a Bánatot, a Szépséget, a Gazdagságot, mindent, amijük csak van. Te biztosan elvesztetted a Boldogságodat. Ha visszamennél erre az ezüst rétre, megtalálnád.
- Hogyan juthatok vissza oda? - kérdezte a kislány és megpróbált nagyon bátran nézni.
- Ma éjjel telihold lesz. Menj ki pontban éjfélkor az udvarotokra és kérd meg Hold Anyót, hogy vigyen el!

Eliza megköszönte a halacska segítségét és hazament. Amikor eljött az éjfél kiment a ház elé, az udvarra. Félve pillantott a teliholdra, de az csak barátságosan mosolygott rá. Eliza összeszedte minden bátorságát és megkérte őt, vinné el arra a csodálatos ezüst rétre, ahol a még meg nem született emberek élnek. Hold Anyó lenyújtotta érte sugarait, ölébe vette, majd elvitte Messziföldre, letette nem messze a réttől és meghagyta neki, hogy még az éjjel végezze el amit akar, mert csak akkor tudja hazavinni. Eliza megígérte, hogy sietni fog, elbúcsúzott az Anyótól, majd útnak indult a rét felé.

Egy nyírfaligeten keresztül vezetett az útja. Megpróbált arrafelé haladni, ahol a fák között megcsillanni látta a rét ezüstjét, de bárhogy próbált odajutni, a fák mindig megsűrűsödtek előtte, elállták útját. Próbálkozott egy darabig, de aztán elfogyott a türelme. Mérgesen dobbantott és egyenesen odaállt a legnagyobbnak tűnő fa elé.

- Mit akartok tőlem? Miért nem engeditek, hogy továbbmenjek? - kérdezte.
- Mi vagyunk az Ezüst Rét őrei - válaszolta a fa letekintve a csöppnyi lányra.

- Senki nem léphet a rétre, mert a végén még valaki letaposná a fűszálakat és az emberek meghalának, mielőtt megszülehetnének. Elizát elfogta a kétségbeesés. Szája sarka sírásra görbült, úgy kérdezte az öreg nyírtól:

- De hogyan találhatom meg az én elveszett Boldogságomat, ha nem léphetek a rétre?

- A Boldogságok nem szoktak csak úgy elveszni - csóválta meg lombját a fa. - A Boldogságokat ellopni szokták. Lopni pedig errefelé csak a Pajkos Manók tudnak.

- Hol találom azokat az alattomos manókat? - kérdezte Eliza harciasan.

- Itt laknak a liget szélén. De vigyázz velük kislány! Nem csak lopnak, de hazudnak is.

Eliza keresztülvágott a fák között, akik most már nem álltak az útjába. Amikor a liget szélére ért, azonnal észrevette az apró, falevélből és kavicsokból épült házakat, amik körül piciny kis emberkék rohangásztak, láthatóan minden különösebb cél nélkül. Óvatosan odalopózott a legnagyobb házacskához, majd egy hirtelen mozdulattal lekapta annak tetejét és belenézett. Egy öreg, meglepett manó nézett vele farkasszemet. Épp olyan pici volt mint a többiek, hosszú szakállát háromszor körbetekerte a nyakán, rózsaszín háziköntöst viselt, az orrán pedig apró szemüveg díszelgett. Eliza elszántan rákiáltott az elképedt manóra:

- Ha nem adod vissza a Boldogságomat, rád borítom a házad tetejét!

Az öreg hamar visszanyerte a nyugalmát, megköszönte a torkát és azt mondta:

- Ifjú hölgy, azt hiszem itt tévedés történt. Én nem vettem el az ön Boldogságát. Egyáltalán nem szokásom bárki Boldogságát is jogtalanul elvenni.

- Tudom, hogy ti voltatok! - kiabált felháborodottan Eliza. - Követelem, hogy adjátok vissza az én ellopott Boldogságomat!

- Lopás? - ráncolta gondterhelten homlokát a manó. - Amennyiben bűncselekmény esete forog fenn, azt hiszem tanácsos lesz összehívni a Gyűlést. Egyetért velem hölgyem? - Meg sem várta Eliza válaszát, hintaszéke alól elővett egy sárga tölcser, fűgén felpattant, kiment a házikó elé és belekiáltott a szócsőbe:

- Mindenki azonnal jöjjön ide, összehívom a Gyűlést! - Tölcsérre tulajdonképpen semmi szükség nem lett volna, mert eddigre már a falu összes lakója ott tolongott Eliza körül.

- Egy bűnügyről lesz szó - a manó továbbra is a tölcserbe beszélt. - Ez a hölgy itt azt állítja, hogy valaki közületek ellopta az ő nagyrabecsült Boldogságát. Kérem tőletek: igaz ez?

- Nem! - válaszolták kórusban a manók.

- Ezennel a Gyűlést berekesztem! - kiáltotta az öreg a tölcserbe, majd lerakta azt a földre, fáradtan felsóhajtott és Elizához fordult.

- Hallotta hölgyem, a válasz nem. Nem mi voltunk. Most tehát menjen útjára! Isten vele! - Eliza teljesen kétségbe esett. Leült a földre, összekucorodott és sírva fakadt. Az öreg manónak megesett rajta a szíve, odatipegett hozzá és esetlenül paskolgatni kezdte a szoknyáját.

- Azért ne sírjon hölgyem! - mormogta zavartan. - Ha ennyire fontos önnek az a Boldogság, menjen és szedjen magának!

- Tessék? - kérdezte könnyes hangon a kislány. - Hogy érted azt, hogy szedjek magamnak Boldogságot?

- Itt a mocsáron túl, nem is olyan messze nőnek a Boldogságok. Olyan krumpliszerű kis növények. Ki kell ásni a gyökerüket és ott a Boldogság.

- Értem - mondta Eliza némiképp megvigasztalódva. - Köszönöm szépen a segítséget! - Azzal búcsút intett a manóknak. Az öreg pedig még utána kiáltott:

- Óvakodjon a mocsári lényektől! Nagyon veszélyesek!

Eliza hamarosan megérkezett a mocsár szélére. Csúnya, bűzös, fortyogó mocsár volt az, sokkal szörnyűbb, mint elképzelhető. Szegény kislány annyira megrémült, hogy azt hitte, megáll a szíve ijedtében. Szorosan behunyta a szemét, hogy ne is lássa a sok szörnyűséget és nekivágott.

Mivel szeme szorosan csukva volt, nem láthatta, hogy a mocsár mélyéből undorítóan nyálkás és bűzös teremtmények kelnek ki, és azt sem látta, amikor ezek a lények hártványos lapátkezeiket lábai elé tartották, hogy azokra lépjen és ne süllyedjen el az ingoványban. Így ért át Eliza minden baj nélkül a mocsáron, nem is gyanítva, micsoda segítőtársai akadtak.

Amikor újra szilárd talajt érzett a lábai alatt, Eliza kinyitotta a szemét. Furcsa látvány tárult elé. Hatalmas síkság vette körül és ezen a síkságon szabályos sorokba ültetve krumpliszerű növények nőttek. Eliza odalépett az egyik ilyen növényhez és elkezdett a gyökere felé ásni. Meg is találta azt és még valamit. A gyökerek közt furcsa, áttetszően kék buborék remegett. Már éppen hozzáfogott volna, hogy kiemelje, amikor egyszer csak megszólalt a növény:

- Kérlek, ne vedd el a Boldogságomat! Ha nem lesz többé Boldogságom, hogyan élhetek?

Eliza nem volt gonosz kislány, nem akarta megfosztani a növényt a Boldogságától. Inkább leült a földre, összekucorodott és sírva fakadt. Ahogy sírt, könnyei a kék buborékra hullottak, amitől az egyszeriben - hopp! - kettévált. Így lett egy Boldogságból kettő.

- Vedd el! - mondta a növény kedvesen - Az egyik a te Boldogságod.

Eliza óvatosan nyúlt a buborékhoz, kiemelte a földből, a hold felé tartotta és egyszer csak hatalmas nagy Boldogság töltötte el, olyan, amelyet eddig még soha nem érzett. Nevetni kezdett, nevetett, egyre csak nevetett. Majd a buborék hirtelen eltűnt. De Eliza nevetése nem szűnt meg, hiszen a Boldogság, már az ő szívében lakott.

Eliza pedig hazatért a hold sugarain és attól kezdve nem volt nála boldogabb gyerek a földön.